

The Sanyi Chronicles – Op vakantie in eigen land

Esther van der Meer en haar man Hans, vertellen in Biotechniek over hun avonturen in Taiwan, waar ze zich inzetten voor de bescherming van de luipaardkat.

Afbeelding 1. Sun Moon Lake

Esther van der Meer

En zo is er weer een jaar voorbij. Een jaar waarin voor ons, in tegenstelling tot voor de meeste andere mensen in de wereld, het leven gewoon doorging. Terwijl die anderen gedwongen thuis zaten, gingen wij hier in Taiwan achter onze luipaardkatten aan. Het was natuurlijk heel erg fijn dat we door konden gaan met het verzamelen van informatie, maar het betekende ook dat een dagje vrij er niet in zat. En dus waren we aan het einde van het jaar best toe aan vakantie. Nederland was net weer in lockdown gegaan, onze vorig jaar geboekte vlucht was gecancelled en iedereen die in Taiwan corona kreeg, kwam net uit een vliegtuig. Naar Nederland vliegen leek ons dus geen verstandige keuze. Natuurlijk vonden we het verdrietig dat we dit jaar de kerst met onze familie en vrienden over moesten slaan, maar we besloten er in eigen land het beste van te maken. Het was na twee jaar Taiwan immers hoog tijd dat we iets meer van dit eiland zagen dan het dorpje waar we wonen en werken.

Met de trein het eiland over

Toen we uit Nederland vertrokken kregen we van onze familie een reisgids mee, die kwam nu goed van pas. Met reisgids en internet sloegen we aan het plannen. Aangezien onze veldauto vaker achteruitgeduwd moest worden dan dat hij reed, leek het ons een goed idee om die thuis te laten. Het openbaar vervoer is hier goedkoop, veilig en betrouwbaar en dus besloten we ons rondje eiland met de trein te doen. Met vrolijk oranje mondkapje en een nog vrolijkere ov-kaart Taiwanese stijl stapten we in Sanyi op de trein. Het is de bedoeling dat Taiwan in 2030 tweetalig is. Hoewel niet veel mensen Engels (durven te) spreken, wordt de meeste informatie in het ov zowel in het Chinees als het Engels weergegeven. Dat, in combinatie met de Engelse versie van de ov-app en de vele internationale hotelsites waarop je een B&B kunt boeken, maakt het reizen in Taiwan makkelijk. Ach, en inchecken lukt met wat gebarentaal en de vertaalapp uiteindelijk ook wel, zeker als iedereen vrolijk blijft lachen.

Afbeelding 2. Oranje boven in de trein

Afbeelding 3. Op de foto met de oudste boom

Hoge bergen, hoge bomen

Natuurlijk mis je hier en daar wel eens wat relevante informatie. Zo lukte het bij Sun Moon Lake een fiets te huren, maar werd ons niet verteld dat grote delen van het vlakke fietspad langs het meer voor onderhoud gesloten waren. Wat een gemoedelijk rondje meer had moeten zijn, werd in het Taiwanese bergachtige landschap dus een soort 'Alpe d'Huez' langs de snelweg, maar dan op een omafiets. Gelukkig is er na elke helling omhoog ook weer een weg naar beneden en was de omgeving zeer de moeite waard. Zeer de moeite waard was ook het oerbos in Alishan waar we ons aan de schitterende 2000 jaar oude naaldbomen vergaapten. Tussen de met mos begroeide en mistomgeven bomen waanden we ons in een sprookjeswereld. Dat gevoel hadden we ook bij de grillige, door weer en wind uitgesleten rotspartijen die we aan de oostkust bezochten. Met het wild troffen we het wat minder; het waaide te hard om de bedreigde lepelaars te zien, de Mikado-fazanten waar je volgens onze studenten over zou moeten struikelen, bleven zich verstoppen en ook de speciale Alishan-salamanders lieten zich niet zien. Wel zagen we, tot onze grote vreugde, Sika-herten.

Naast natuurschoon snoven we natuurlijk ook cultuur, Nederlandse cultuur welteverstaan. Want natuurlijk voer de Vereenigde Oostindische Compagnie Taiwan in 1624 niet voorbij, maar meerde aan om op dit strategisch gelegen eiland (tot 1662) een Aziatische handelspost te stichten. En dus hebben we hier, naast wat Delftsblauwe scherven, een Fort Zeelandia en een Fort Provintia. Dankzij de Japanners is daar niet veel meer dan een hoopje Nederlandse bakstenen van over, maar het was interessant om te zien hoe deze historische band met Nederland (op positieve wijze) tentoongesteld wordt. De grote Taiwanese steden waren minder aan ons besteed. Hoewel daar heel veel tempels te bezoeken zijn moet je daar door alle drukte heen naar zoeken, iets wat te voet niet altijd even makkelijk gaat. Eigenlijk is de hoofdstad Taipei nog het meest toegankelijk om al wandelend door de stad te dwalen en verborgen culturele hoogtepuntjes te ontdekken.

Kwijlkoekjes

In Taipei vierden we kerst, met een verlepte nepkerstboom in de hotellobby, lieve kadootjes van de familie en een heel klein maar erg duur kerststolletje dat we bij een Duitse bakker op de kop getikt hadden. We waren de enigen, kerst wordt hier immers niet gevierd. Wel werden we uitgenodigd om de Siu-Nua (letterlijk: kwijlopvang) ceremonie van Bin Chien, de baby van onze veldassistent, bij te wonen. Met lichte aarzeling namen we de uitnodiging aan, het meegestuurde YouTube-filmpje gaf namelijk weinig uitsluitel over wat deze ceremonie inhield en een beetje apart klonk het wel. Wanneer Taiwanese baby's vier maanden zijn ondergaan ze deze ceremonie als teken dat ze ophouden met kwijlen en volwassen worden. Bin Chien keek met grote ogen toe terwijl hij een krans met koekjes om zijn nek gebonden kreeg. Terwijl hij op zijn moeders schoot zat, kwamen de aanwezigen één voor één naast hem zitten, braken een koekje uit de krans, haalden het langs Bin Chien's lippen om zijn kwijl op te vangen en spraken een wens voor zijn toekomst uit. Wij wensten Bin Chien een mooi leven vol geluk, liefde en gezondheid. Opa en oma waren wat specifiek, oma wenste hem een broertje of zusje, opa wenste hem een lieve vrouw... En het koekje?! Dat hoefden we gelukkig niet op te eten, we kregen gewoon een vers exemplaar zonder babykwijl.

Met dit sociale en culturele hoogtepunt kwam onze vakantie ten einde. De weg naar huis legden we met ons trouwe ijzeren ros af. Ze hadden tijdens onze afwezigheid namelijk besloten dat dat geduw tijdens ons nachtwerk te gek werd en in Taipei de versnellingsbak van onze veldauto laten vervangen. En terwijl wij 2020 zonder poespas achter ons lieten maakte Taiwan zich klaar voor de feestdag die wel uitbundig gevierd wordt: het Chinese nieuwjaar. Ook dit jaar, het jaar van de os, heeft iedereen een week vrij om familie te bezoeken, veel te eten en te drinken en met duizendknallers en ander vuurwerk de goden te vereren. Voor ons een fijne periode om weer achter onze luipaardkatten aan door ons dorpje te rijden, zodat we al deze gezellige feestelijkheden van dichtbij kunnen aanschouwen.

Afbeelding 4. Fort Provintia

Afbeelding 5. Bin Chien met zijn koekjeskrans

Afbeelding 6. Keelung geo-park aan de oostkust